

ת"פ 5980/01/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד פארס ספדי, גסאן ספדי

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 5980-01-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' ספדי ואח' בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

1. פארס ספדי

2. גסאן ספדי

הנאשמים

הכרעת דין

#7<

כתב האישום:

1. נגד הנאשמים 1 ו-2, אחים תושבי מג'ד אל שמס, הוגש, ביום 3.1.17, כתב אישום המייחס להם עבירה של **תקיפה וחבלה ממשית בצוותא**, בהתאם לסעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בכתב האישום נטען כי ביום 9.8.15, בשעה 19:50 או בסמוך לכך, במג'דל שמס, הגיעו הנאשמים לביתו של נא"ר (להלן: "**המתלונן**"). כשפגשו באשת המתלונן מחוץ לבית, פנו אליה ושאלו אותה אם המתלונן בבית. אז, החלו הנאשמים להטיח באשת המתלונן כי עליהם לעזוב את הכפר עכשיו, וזאת בעקבות חשדם כי המתלונן רצח את אביהם.

בהמשך לאמור לעיל, משהגיע המתלונן לחצר הבית, תקפו הנאשמים את המתלונן בכך שהנאשם 2 אחז במקל בידו ובאמצעותו הכה את המתלונן בגבו, ולאחר מכן שני הנאשמים הכו את המתלונן במכות בידיהם בחלקי גופו השונים.

עמוד 1

נטען כי הנאשמים גרמו למתלון במעשיהם לסימני חבלה בצוואר ובגב, והמתלון נזקק לטיפול רפואי.

רקע ויריעת המחלוקת:

2. מלבד המתואר בכתב האישום, ראוי להביא עובדות נוספות, אשר אינן שנויות במחלוקת, מובאות גם בסיכומי ההגנה, ומהוות רקע לאירוע המתואר בכתב האישום. בראש הדברים יובא כי אביהם של הנאשמים, מר אסעד ספדי המנוח, קיפח את חייו באופן טרגי ביום 4/7/15. בסמוך לפני מותו, עלה אביהם של הנאשמים לגגו של בניין, במהלך ויכוח בינו לבין שכניו לגבי בניה. אותם שכנים, שבינם לבין האב המנוח שררה אי הסכמה בענייני בניה, היו קרובי משפחתו של המתלון (בני משפחתה של אשת המתלון). מותו של אבי הנאשמים נחקר על ידי המשטרה, ואולם תיק החקירה נסגר ללא הגשת כתב אישום. במהלך החקירה נחקרו ונעצרו מספר חשודים, אשר אחד מהם הנו המתלון, ששוחרר מהמעצר זמן מה לפני אירוע כתב האישום.

3. בתשובתם לכתב האישום, מיום 23/3/17, הנאשמים, באמצעות בא כוחם, כפרו בעובדות כתב האישום. הנאשמים אישרו כי הם אכן הגיעו לביתו של המתלון וכי פגשו את אשתו בחצר הבית, שאלו אותה היכן בעלה, והטיחו בה כי על המתלון לעזוב את הכפר (כפי שמיוחס להם בס' 1 לכתב האישום). יחד עם זאת, הנאשמים טענו כי הגיעו למקום רק כי המתלון הפר החלטה של ועדת מכובדים, אשר אסרה עליו להימצא בכפר באותה תקופה. צוין כי מטרתם של הנאשמים הייתה לבקש מהמתלון לכבד את ההחלטה ולעזוב את הכפר, וכי לשם כך הגיעו לביתו.

הנאשמים הכחישו כי הכו את המתלון כמפורט בכתב האישום, וטענו כי לא תקפו אותו בכל דרך שהיא. הנאשמים טענו כי המתלון יצא מביתו כשהוא אוחז במקל, בכוונתו לתקוף את הנאשמים, אך הוא נבלם, והמקל הוצא מידיו על-ידי הנוכחים במקום, ועל ידי אחיהם של הנאשמים. הוכחש כי הנאשם 2 אחז במקל. נטען על ידי הנאשמים כי עשרות אנשים נכחו באירוע.

כן הכחישו הנאשמים את החבלות שנגרמו למתלון.

4. מטעם התביעה העידו המתלון - נא"ר, אשתו ס', אחיו ע', אחיה של אשתו א"ב, ושכנו ג"ח . כן נשמעה עדותו של החוקר רס"מ אלי ציטיאט. הוגשו תעודות רפואיות של המתלון ממרכז רפואי בגולן, וכן מביה"ח "זיו". בנוסף הוגשו מזכרים ומסמכים.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים עצמם, גיסם ראיד ספדי, אחותם מאג'דה עג'מי, השייח קאסם ספדי, והשוטר רס"ב יצחק אדרי, והוגשו הודעות שנגבו מעדי תביעה, וחומרים נוספים.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את עדיהם של הצדדים, עיינתי בראיותיהם ובסיכומים שהוגשו, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את אשמתם של הנאשמים מעל לכל ספק. כפי שיובהר, נתתי אמון בגרסאותיהם של המתלונן ושל אשתו, אשר העידו כי הנאשמים תקפו את המתלונן. גרסאות אלה נתמכו בעדויות נוספות ובתעודה הרפואית, ונמצאו הגיוניות וכאלה שתאמו את הנסיבות המיוחדות שעמדו ברקע למעשים. מנגד, גרסאותיהם של הנאשמים ושל עדי ההגנה, לא הצליחו לטעת ספק במידת ההוכחה ובאשמת הנאשמים.

אבהיר להלן את נימוקי החלטתי.

6. המתלונן, מר נא"ר, בן 51 ביום העדות, בעל משפחה, העובד כשכיר בענף הבניין, העיד כי אחיהם של הנאשמים מתגורר בשכנות להוריה של אשתו, וכי על רקע בנייה, אשר הורי אשתו בקשו לבצע על גג ביתם, פרץ סכסוך משפטי בין הורי אשתו לבין משפחתם של הנאשמים. המתלונן העיד כי ביום מותו של האב המנוח, התרחש אירוע רב משתתפים, של צעקות וקללות, במהלכו עלו בני משפחת הנאשמים, בהם הנאשם 2 והאב המנוח, על גג בית הורי אשתו של המתלונן כדי למנוע את עבודות הבנייה. המתלונן העיד כי האב המנוח נפל באותו יום מהגג, נפצע ונפטר, וכי הוא, המתלונן, היה באותו הזמן בקצה אחר של הגג, וכי איננו יודע כיצד אירעה הנפילה. המתלונן העיד כי הוא נחשד ונחקר, וכי היה עצור למשך שמונה ימים, ובהמשך שוחרר והורחק מהכפר עד יום 2/8/15.

7. המתלונן העיד כי לאחר תום ימי ההרחקה בגין תיק המשטרה, הוא שב, בהיעדר מניעה, אל הכפר. המתלונן הכחיש את טענת הנאשמים על כך שהייתה החלטה של וועדת סולחה שאסרה עליו את הנוכחות בכפר ביום האירוע, והעיד כי אכן מונתה וועדת מכובדים, אשר נתנה בחלוף זמן ניכר החלטה לפיה המתלונן אינו אחראי למותו של אבי הנאשמים. לגבי ההרחקה בתקופת יום האירוע, המתלונן העיד כי **לא ניתנה כל החלטה מטעם אותה וועדה שאסרה על המתלונן לחזור לביתו ולכפרו**. המתלונן העיד בעניין זה כי הנאשמים החליטו ללא כל בסיס כי השהות בכפר אסורה עליו, ולכן הגיעו לביתו ותקפו אותו ביום האירוע (עמ' 5 ש' 21).

8. ביום האירוע הגיע המתלונן מבית אחיו לביתו, יחד עם אשתו וילדיו, כדי להחליף בגדים. הימים היו ימי חתונה משפחתית. המתלונן החל לדבריו לעלות במדרגות, בעוד אשתו הייתה יוצאת עדיין מהרכב, **כשהגיע ונכנס אל תוך החצר הנאשם מס' 1, נוהג ברכבו, ג'יפ פורשה צבע שמפניה**. המתלונן העיד שכשראה את הנאשם מס' 1 מגיע, ירד חזרה מהמדרגות, כך שהנאשם 1 לא ראה אותו (עמ' 5 ש' 31). הנאשם מס' 1 פנה לאשת המתלונן, וצעק: **"תצאו מהכפר, תצאו מפה"**, והחל לקלל ולהניף ידיו. לדברי המתלונן, אשתו אמרה לנאשם 1 שיעזוב אותם בשקט, ועלתה עם הילדים לבית למעלה, בעוד הוא עצמו נותר למטה וחיכה. עד מהרה הגיעו למקום אנשים רבים נוספים, בהם גם הנאשם 2. לדברי המתלונן, **הוא יצא לראות מה קורה, ואז הכה אותו הנאשם 2 במקל, ופגע בגבו (שכמה ימין), ובהמשך, כשניסה המתלונן לברוח לכביש, רדפו אחריו הנאשמים, ואף הנאשם 1 תפס בו בצווארו, עד שאחרים חילצו אותו מידיהם של הנאשמים**. המתלונן העיד שהוא חש שהנאשמים ביקשו לחנוק אותו, וכי נגרמו לו סחרחורת, כאבים, ופצע בגודל 10 ס"מ ממנו יצא דם (עמ' 6 ש' 30).

9. המתלון נחקר חקירה נגדית ארוכה ועמד לכל אורכה על גרסתו. מצאתי כי בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה, לא נפלו בגרסת המתלון סתירות או פרכות משמעותיות. בין היתר הוצג בפניו כי בהודעה הראשונה שנגבתה ממנו ביום האירוע בבית החולים "זיו" (ת/1) נרשם מפיו נוסח ממנו ניתן להבין ששני הנאשמים הגיעו יחד לחצר ביתו, וזאת בניגוד לגרסתו בבית המשפט לפיה תחילה הגיע למקום הנאשם 1 בלבד. המתלון עמד על כך שהנאשם 2 הגיע בשלב מאוחר יותר, כפי שהעיד בבית המשפט. מצאתי כי הנוסח שנרשם בהודעה נ/1 אינו סותר גרסה זו, ונראה כי הגרסה הראשונית לפיה שני הנאשמים הגיעו למקום, נמסרה ללא פירוט באשר למועד הגעתם של השניים, והעובדה כי הגיעו זה אחר זה, ולא יחד. ממילא אין מחלוקת, וכך העידו גם הנאשמים ועדיהם, שהנאשם 1 הגיע למקום ברכב הפורשה שלו ראשון, וכי הנאשם 2 הגיע רק בהמשך, תוך זמן קצר, יחד עם גיסו ראיד, וזאת לאחר שהנאשם 2 שמע שהנאשם 1 כבר נמצא במקום (על כך בהמשך). אשר על כן, עניין זה אינו מצוי ממילא במחלוקת, מה גם שהמתלון, כבר בהמשך הודעתו נ/1, הבהיר כי בשלב הראשון לא ראה כלל את הנאשם 2 (נ/1 ש' 18), שאותו ראה רק בהמשך, כשהנאשם 2 הכה אותו במקל בגבו.

10. עניין נוסף שהוצג בפני המתלון על ידי הסנגור הנו השאלה מי החזיק במקל. כפי שצוין, המתלון העיד שהנאשם 2 היה מי שהכה אותו במקל, ואילו הנאשם 1 תפס אותו בצוואר. לעומת זאת, בהודעתו נ/1 המתלון מסר שגם הנאשם 1, כשהגיע לחצר ביתו, החזיק מקל, ואולם גם ציין כי בהמשך, **מי שהכה אותו במקל היה הנאשם 2** (נ/1 ש' 17), שהכה אותו מכה יחידה. המתלון השיב, לשאלת הסנגור לגבי המקל, כי הנאשם 1 לא החזיק במקל (עמ' 10 ש' 6, 10), ולגבי הסתירה בעניין זה השיב כי כנראה התבלבל, וכי היה בבית חולים במצב לא שפיר (עמ' 10 ש' 12). המתלון עמד על גרסתו בעניין זה לאורך חקירה ממושכת יחסית, שבה הוטחה בו פעמים לא מעטות האפשרות ששני הנאשמים החזיקו במקלות, והמתלון שלל זאת שוב ושוב. מצאתי כי על אף שמדובר בסתירה, משקלה מועט, וההסבר שניתן לגביה על ידי המתלון הנו הסבר הגיוני. הטענה העיקרית, לפיה הנאשם 2 החזיק במקל והכה בו את המתלון, הנה טענה עקבית, אשר המתלון מסר לכל אורך הדרך, החל מההודעה הראשונה שמסר בבית החולים כשעתיים לאחר האירוע. לעומת זאת, המתלון שלל את הדברים שנרשמו מפיו על כך שגם הנאשם 1 החזיק מקל. לא ראיתי בסתירה נקודתית זו עניין שורשי שיש בו פגיעה במהימנות, ואני מקבלת את הטענה שמדובר בבלבול של מתלון פצוע.

11. עוד בעניין המקל - איני מתעלמת מכך שעדי תביעה אחרים, בהם אביו של המתלון (הודעתו הוגשה בהסכמה) ואחיו, לא ציינו שהנאשמים או מי מהם השתמשו במקל, והעידו רקע ל תקיפה שלא באמצעות מקל (על כך בהמשך). על אף דברים אלה, אני נותנת אמון בדברי המתלון כי הוכה באמצעות מקל שהיה בידי הנאשם 2, שכן גרסה זו תואמת את החבלה שנגרמה, ונתמכת בעדותה של אשת המתלון (יפורט). מדובר באירוע מהיר, שבו ניתנה מכה בודדת במקל, ואשר ספק אם אביו של המתלון ואחיו ראו את מלואו, כך שיתכן ולא הבחינו באותו מקל.

12. המתלון העיד כי לאחר שאשתו כבר עלתה למעלה, נותר הוא במן מקום מסתור ליד מדרגות ביתו, וכי הוא יצא מאותו מקום כשלנאשם 1 הצטרפו אנשים רבים, בהם נאשם 2. בשלב זה יצא המתלון אל הקהל ולדבריו הותקף. ב"כ הנאשמים טען כי באותו שלב המתלון היה זה שהחזיק במקל, וכי

הנאשמים לא תקפו אותו, אלא רק פרקו ממנו את המקל למנוע את תקיפתם. המתלון שלל טענה זו, עמד על כך שלא החזיק מקל (עמ' 11 ש' 7, עמ' 18 ש' 11) ואני נותנת אמון בגרסתו.

13. ב"כ הנאשמים טען בסיכומיו כי אין הגיון בגרסת המתלון, על כך שיצא ממקום מחבואו לעבר הנאשמים, על אף תוקפנותם, וכי יש להסיק שהיה חמוש במקל, וכי התכוון לתקוף. אני רואה את הדברים כך, ומקובלת עלי טענת המתלון בעניין זה, בתשובה לשאלת הסנגור, שיצא ממקום המסתור רק לאחר שבמקום נאספו אנשים רבים, ולכן "הרגיש נוח" (עמ' 11 ש' 1), וכי הנאשמים תקפו אותו מיד אחרי שיצא.

14. תעודות רפואיות שהוגשו לגבי המתלון הוגשו בהסכמה דיונית, לפיה הוסכם כי לא ניתן לקבוע מהפגיעות אם נגרמו במקל או לאו (עמ' 20 ש' 13). המתלון נבדק תחילה ע"י דר' עוואד במרכז רפואי גולן (ת/1), ונמצאו על גופו סימני חבלה בצוואר, בכתף ימין, מעל סקפולה ימין, אף דיווח על סחרחורת וכאבים בצוואר. בהמשך, בבית"ח "זיו", נמצאו על גופו של המתלון שטף דם באזור סקפולה ימין, כאבים במישוש ע"ש צווארי, כאבים בזמן תנועות בכתף ימין, ובוצע לו קיבוע בצווארון. מצאתי כי התייעוד הרפואי תומך בטענות המתלון, בייחוד לנוכח יריעת המחלוקת, לפיה הנאשמים מכחישים כל מעשה תקיפה. אין כל הסבר בגרסת הנאשמים כיצד נגרם למתלון שטף דם בכתף, ומדובר בראיה המחזקת את גרסתו. אני מתעלמת מכך שהמתלון תיאר את הפציעה כ"פצע" (עמ' 6 ש' 28, עמ' 16 ש' 16), ואילו בתעודות הרפואיות צוינו המילים "חבלה" או "שטף דם", ואולם אני רואה בהבדל זה מקור לספק בגרסת המתלון, שכן אילו היה בודה מליבו את הטענה שהנאשמים חבלו בו, היה צפוי שיציין את החבלה שעל גופו, ומייחס אותה לנאשמים, ולא "ממציא" חבלה אשר אינו סובל ממנה. מעבר לכך, לא שוכנעתי כי המונח "שטף דם" או המילה "חבלה" מתארים בהכרח פגיעה הסותרת את המילה "פצע". אמנם היה מצופה שאילו המתלון היה סובל מדימום פעיל, הדבר יצוין בבדיקה, ואולם מסקנה אפשרית היא כי מדובר בחבלה שאיננה חמורה, וכי דימום שהיה פסק, ולכן לא נצפה על ידי הרופאים. טענת ההגנה הנה כי המתלון "גייס" פציעה ממקור אחר, אפשר מעבודות בנייה, לטובת גרסתו, או כי נחבל בהמולה שהייתה באירוע ולא על ידי הנאשמים, ואולם המתלון שלל טענה זו (עמ' 16 ש' 16), וגרסתו מעוררת אמון.

15. גרסת המתלון כי נפצע באירוע נתמכת על ידי עד התביעה ג'יהאד חלבי, שכנו. מר חלבי מסר הודעה בתחנת גולן ביום 8/6/16, כעשרה חודשים לאחר האירוע, ובהודעה זו ציין כי לא ראה את האירוע עצמו, אך כשיצא מביתו באותו יום, לאחר האירוע, ראה במקום הרבה אנשים, ושכנו, המתלון נא"ר, אמר לו שתקפו אותו בגב, ואף הראה לו שריטה בגבו (מוצג ת/6, ש' 6). העד חלבי הוזמן לעדות, ומסר גרסה שונה במידת מה מזו שנמסרה מפיו במשטרה. חלבי העיד כי אינו זוכר, כי הוא סובל מבעיות זכרון, וכי אינו מעוניין להעיד, ולפיכך הוכרז כ"עד עויין" (עמ' 60 ש' 17). בעדותו בבית"ח מסר מר חלבי כי המתלון ואחיו בקשו ממנו לתת עדות ולהגיד שראה את אותה שריטה, וכי הופעל עליו לחץ (חקירה נגדית עמ' 62 ש' 4). מדובר בשכן של המתלון, שהנו קרוב משפחה של המתלון, המצוי בקשר משפחתי גם עם הנאשמים (ראה דבריו בת/6), אשר התרשמתי לגביו כי אינו מעוניין להזיק לנאשמים, וכי לא היה מעוניין להזיק להם גם בעת שמסר את הודעתו למשטרה. על אף שהעד לא

שיתף פעולה עם התביעה, שזימנה אותו להעיד, הוא אישר, בסופו של דבר, דווקא בחקירה הנגדית שלו, **שראה אצל המתלון שריטה עם נקודות דם** (עמ' 63 ש' 4). בניגוד לטענה בסיכומי ההגנה, איני סבורה כי המתלון, שביקש משכנו למסור למשטרה שראה את השריטה, חשוד בשיבוש משפט, שכן שוכנעתי כי השכן חלבי אכן ראה שריטה על גבו של המתלון ביום האירוע, והתבקש למסור גרסת אמת. משכך פנייתו של המתלון למר חלבי אינה מהווה כל שיבוש משפט.

16. עניין נוסף לגבי חבלותיו של המתלון הנו עניין צילומי החבלות. בידי המשטרה היו בעת החקירה צילומים של החבלה, וצילומים אלה הוצגו על ידי החוקר ציטיאט לנאשמים בחקירתם, אלא שעקב תקלה טכנית תמונות החבלה נמחקו (ראה בעניין זה את עדות ציטיאט (עמ' 32), את מזכרו מיום 30/11/16 (ת/5) על צילומי שריטות שנמחקו, ואת חקירותיהם של הנאשמים שהתבקשו להגיב על שריטה מצולמת (ת/4 ש' 26, ות/3 ש' 25). מדובר בהתנהלות בלתי תקינה שהביאה למחיקת ראיה שהייתה בידי המשטרה, ואולם מצאתי כי במקרה זה, על אף מחיקת התמונות, ולמרות שלא ניתן להתרשם חזותית - די בעדותם של המתלון, של אשתו ושל השכן חלבי יחד עם התעודה הרפואית, כדי לבסס את הטענה כי נגרמה למתלון החבלה.

17. המתלון הותיר רושם טוב. התרשמתי מאיש משפחה אמין והגון, שאינו מאופיין במזג אלים, אשר העיד כי אינו אחראי למות אבי הנאשמים, וכי הוא מבקש לחיות בביתו לאחר תום ההרחקה. העד מסר כי ביום האירוע פחד וחש חוסר אונים, וכן העיד כי על רקע חשדם של הנאשמים ומשפחתם, הוא ומשפחתו סובלים ממעדי התנכלות דוניפ.

18. אשתו של המתלון, גב' ס', העידה בפתח דבריה כי בידה צילום של החבלה שנגרמה לבעלה בגב, ואולם לא התרתי את הגשתו של צילום זה משלא נכלל בחומר הראיות (החלטה בעמ' 41).

19. אשת המתלון העידה, לגבי יום האירוע, כי היא הגיעה עם בעלה ושניים מילדיהם לביתם, לאסוף משם את הבת הגדולה, ולקחת משהו. למקום הגיע הנאשם 1, ירד מהג'יפ שלו וצעק "**איפה בעלך?**", ובהמשך אמר "**הוא לא מפחד על עצמו? שלחנו לו שייצא מהכפר**" (עמ' 38 ש' 19). הנאשם 1 הלך לרכבו והעדה העידה כי היא פחדה שהוא מביא משהו משם כדי להכותה, ולכן עלתה לבית, התחילה לצעוק לעזרה, התקשרה לאחיה אמין, ואמרה לו שהנאשם 1 הגיע, וכי הוא רוצה והוציא את בעלה מהכפר, והיא אינה יודעת מה לעשות.

20. אחיה של גב' ס', א"ב, העיד כי ביום האירוע היה מחוץ לכפר, שכן הוא היה מצוי אז בהרחקה, בהחלטת מכובדים בעניין מותו של אבי הנאשמים, וכי אחותו התקשרה אליו נסערת, סיפרה שהנאשמים תקפו את בעלה. העד אמין העיד כי עקב הטלפון מאחותו הוא הזמין משטרה ומד"א (ת/2) - הודעת העד שהוגשה בהסכמה).

21. אשת המתלון העידה כי היא ראתה מחלון ביתה את מה שהתרחש לאחר שעלתה לביתה. הנאשמים היו יחדיו, והנאשם 2 קילל אותה בקללות גסות ביותר (עמ' 39 ש' 2) לאוזני בתה שהייתה נסערת. העדה העידה שראתה את בעלה מדבר עם הנאשמים, ואת הנאשמים תוקפים אותו. לדבריה, הנאשם 2 הכה את המתלון במקל (עמ' 39 ש' 9). המתלון ברח מהחצר, ואולם הנאשמים רדפו אחריו לכביש ושם תקפו אותו שניהם, אחד תפס אותו בצוואר, והאחר בבטן (עמ' 39 ש' 19 ואילך). גב' ס' העידה כי התקשרה גם לגיסה, סיפרה לו וביקשה שיבוא.

22. עדותה של ס' עוררה את אמוני. מדובר במי שהתקשרה לאחיה, שהזעיק עקב דברי אחותו משטרה וגורמי רפואה, והתרשמתי כי העדה הייתה בבהלה קשה, עקב חשש ממשי שמא בעלה מצוי בסכנת חיים על רקע רגיש ביותר ששרר אז, כחודש לאחר מותו של אבי הנאשמים. עדותה של העדה תואמת, בפרטים מהותיים ומרכזיים, את גרסתו של בעלה המתלון, ואולם לא מצאתי כי מדובר בתיאום עדויות. יש לזכור כי גרסתה הראשונה של עדה זו נגבתה ממנה ביום האירוע בתחנת מסעדה, בעוד בעלה המתלון מצוי באותן שעות בטיפול רפואי במרפאה ובהמשך בבית החולים. הודעתה של העדה הוגשה על ידי ההגנה (נ/3), ושם ציינה העדה בפני החוקר שבעלה מצוי בבית החולים, והיא אינה יודעת מה מצבו (נ/3 ש' 49). מדובר בגרסה שניתנה מיד אחרי אירוע סוער, ומכאן אמינותה.

23. עדותה של אשת המתלון בבית המשפט תאמה בעיקר הפרטים את גרסתה במשטרה, וזאת למעט סתירות שאליהן הפנתה ההגנה, ושבחן לא מצאתי משקל מכריע. עניין ראשון הנו השאלה מי מבין שני הנאשמים היה זה שהכה את הנאשם במקל. כאמור, בבית המשפט העדה טענה כי הנאשם 2 היה מי שהכה במקל, והנאשם 1 הכה את בעלה בידיו, ואילו בהודעותיה במשטרה מסרה כי איננה יודעת מי מבין השניים השתמש במקל להכות את בעלה, ומי הכה אותו בידים חשופות. העדה נחקרה ארוכות על סתירה זו בגרסתה, ועמדה על כך שהנאשם 2 היה מי שהכה את בעלה במקל. כאמור, לא ראיתי בסתירה זו משקל מכריע שיש בו כדי לערער את אמינות העדה. אמנם קיים ספק אם גרסת העדה, על כך שדווקא הנאשם 2 היה מי שהכה את המתלון במקל, מבוססת על מה שראתה, או שמא שמעה את הדברים מבעלה, בשנים שחלפו מאז האירוע, ואולם הגרסה הראשונה, לפיה אחד הנאשמים הכה במקל, והשני בידים, הנה גרסה אותנטית, שנמסרה בהזדמנו הראשונה. כך או אחרת, מדובר על פי כתב האישום במבצעים בצוותא, ולפיכך אין נפקות קרדינלית לשאלה מי מהשניים החזיק במקל. אני נותנת אמון בגרסת העדה כי ראתה את תקיפת בעלה על ידי שני הנאשמים יחד. מדובר באירוע קצר, שהעדה ראתה מהחלון, ולכן חוסר הדיוק הנו סביר. על אף שהעדה התבצרה, בעדותה בבית המשפט, בגרסה כי בחלוף השנים היא יודעת שהנאשם 2 היה מי שחבט בבעלה במקל, בניגוד לדברים שמסרה במשטרה, לא מצאתי בעניין זה פגיעה עמוקה בגרסתה.

24. עניין נוסף, הנו דברי העדה בחקירתה במשטרה על כך שהנאשם 1 לקח משהו מהרכב שלו (נ/3 ש' 12) ובחקירה מאוחרת יותר אף ציינה כי הנאשם 1 הוציא מרכבו מקל (נ/4 ש' 19). כאמור, אשת המתלון, בעדותה בבית המשפט, לא העידה שהנאשם 1 לקח מקל מרכבו, אלא רק ציינה כי הוא פנה לרכבו, והיא חששה שהוא מביא משם משהו (ראה סעיף 18 שלעיל), ובכך קיימת סתירה, אשר הוצגה לעדה. העדה הבהירה שמדובר במסקנה שהסיקה ובחשש שלה שהנאשם 1 יתחמש בכלי, וכי בפועל

לא ראתה שלקח מקל (עמ' 46 ש' 26). מצאתי כי ההסבר מספק, וכי סתירה זו אינה פוגעת מהותית בגרסה שהעדה ראתה את תקיפת בעלה מחלון ביתה. מדובר באירוע שהתרחש תוך זמן לא רב, מול עיניה של העדה המבוהלת. שוכנעתי כי היא האמינה שהנאשם 1 הוציא את המקל, שאותו ראתה בפעולה, מהרכב, לאחר שראתה את הנאשם 1 פונה לרכבו. לא ראיתי כל טעם הגיוני מדוע לה לאשת המתלונן לחזור מהטענה שהנאשם 1 הוציא את המקל מרכבו, אילו היה מדובר בעלילה. הרי אילו היה מדובר בהפללת שווא, המתלוננת הייתה דבקה בטענה זו. העובדה שחזרה בה, מעידה על המתלוננת שהיא מדייקת בפרטים, כי אין היא בטוחה שאכן ראתה את הנאשם 1 מוציא מקל מהרכב, וכי היא מעמידה דברים על דיוקם. יש לזכור, כי אמנם עדות סברה של עד אינה קבילה ראייתית, ואולם עד עלול למסור מטעמו תוכן המהווה סברה שלו, ואין בכך להטיל בעדות דופי אוטומטי.

25. אחיו של המתלונן, מר ע', אדם אשר כל אחד מהנאשמים העיד לגביו שהוא איש חיובי ואמין באופן כללי, העיד כי גיסתו ס' התקשרה אליו ואמרה שהאחים ספדי הגיעו להכות את אחיו (עמ' 21 ש' 17). ע' העיד כי למשמע דברי גיסתו הוא עזב את אורחיו, שהתקבצו בביתו לכבוד חתונת בנו, והגיע למקום עם אביו. מדובר בחיזוק נוסף לגרסת ס'. ע' העיד, שכשהגיע ראה את הנאשמים במקום, מקללים את המתלונן, שירד בדיוק מהמדרגות, ובהמשך תקפו אותו. עד זה לא שש להעיד, והתובע רענן את זכרונו. רק אז אישר העד את דבריו במשטרה, **כי שני הנאשמים משכו את המתלונן מחוץ לחצר, נתנו לו מכות וחנקו אותו** (עמ' 24 ש' 24). התרשמתי כי מדובר בעד, שהוא אמנם אחיו של המתלונן, ואולם אין בפניו כל מטרה להרע לנאשמים בגין עניין נקודתי, שאותו הוא רואה כשולי, יחסית לפרשה רגישה, ומול אובדנם של הנאשמים. העד העיד כי אינו זוכר, וכי חסר לו ויטמין B 12, ואולם בסופו של דבר מסר **שהנאשמים היו בתוך חצר ביתו של אחיו, והכו אותו**, וכי אשת אחיו הייתה זו שקראה לו, נסערת, להגיע. העד ציין, בתשובה לשאלות בחקירה נגדית, שלא ראה שמישהו הכה את המתלונן עם מקל, אבל שאל, באופן אותנטי: **"אז מאיפה הוא קיבל את הפצעים"**? (עמ' 26 ש' 21). מצאתי את עדותו של ע' אמינה, ומחזקת את גרסת התביעה, נוכח העובדה כי מדובר במי ששמע בזמן אמת קריאה לעזרה, ובהמשך ראה בעיניו את תקיפת המתלונן. כפי שצוין, נתתי דעתי על כך שהעד לא ציין שהנאשמים עשו שימוש במקל, ואולם אין בעניין זה לשלול את טענת המתלונן ואשתו כי הוכה במקל, מכה יחידה, על ידי הנאשם 2.

26. פרשת התביעה הציגה מערך ראייתי שיש בו להוכיח את טענת כתב האישום מעבר לכל ספק. יש לזכור כאמור, כי **הנאשמים הכחישו כל מעשה תקיפה**, ולפיכך מדובר במחלוקת רחבה לגבי כל המיוחס לנאשמים. כפי שיוהר, מצאתי כי הנאשמים הרחיקו עצמם לא רק מהטענה כי אחד מהם הלם במתלונן במקל, אלא גם מהטענה כי תקפו את המתלונן שלא במקל, והן מטענות רקע, לפיהן הגיעו למקום כעוסים וטעונים, וכי הושמעו מצדם איומים וקללות. גרסתם נמצאה בלתי משכנעת, ומולם מצאתי את גרסת המתלונן ואשתו כאמינה. שוכנעתי כי הנאשם 1 נכנס לתוך חצר הבית של המתלונן עם רכבו, וכי תוך זמן קצר הנאשמים תקפו את המתלונן בכעסם על כך שהוא מצוי בכפר. יתכן והנאשמים אכן האמינו כי קיים איסור, בלתי רשמי, שמקורו בהחלטת מכובדים, האוסר על המתלונן להיכנס לכפר, ומכאן בערה חמתם על מה שתפסו כהתרסה וכהפרת החלטה.

27. בעניין החלטת המכובדים, כפי שיובהר, לא הוכח בפני כי בעת האירוע אכן הייתה בתוקף החלטה של וועדה סולחה האוסרת את נוכחותו של המתלון בכפר, ויתרה מכך, שוכנעתי כי גם אם הייתה החלטה תקפה כזו קיימת, הרי שהמתלון לא ידע עליה. נתתי אמון בדברי המתלון ובדברי אשתו, כי הוא ראה עצמו כמי שלא תלויה נגדו כל החלטת הרחקה. תנאי השחרור שנקבעו בהליך הפלילי תמו כשבוע לפני האירוע, והמתלון ראה עצמו חופשי להתגורר ולשהות בכפר ובביתו. לא מדובר לפיכך בהתגרות או בהתרסה מכוונת מצד המתלון.

28. גרסת הנאשמים ועדיהם לא עוררה ספק בראיות התביעה. כל אחד מהנאשמים העיד כי גם שנים לאחר הטרגדיה שפקדה את משפחתם, הם מחזיקים בתפיסה שהמתלון הוא זה שאחראי למותו של האב, והתבטאו במפורש בביטוי כי המתלון הרג את האב המנוח (לדוגמא דברי הנאשם 1 עמ' 73 ש' 13, דברי הנאשם 2 עמ' 83 ש' 15). הנאשמים הביעו תסכול עמוק מהחלטת גורמי התביעה לסגור את התיק שבו נחקר מותו של האב ללא כתב אישום. כאבם ואובדנם של הנאשמים, יחד עם תחושתם שלא נעשה עמם צדק ניכרו ובלטו לאורכו של הליך זה. ביום האירוע, שהתרחש מעט למעלה מחודש מאז מותו של האב המנוח, היה המצב "נפיץ וחם", כפי שתיאר זאת התובע באזני הנאשם 2 (עמ' 83 ש' 22).

29. הנאשמים העידו כי לאחר שהמתלון וגיסו בשם האני חלבי שוחררו, החליטה וועדת מכובדים כי השניים יורחקו מהכפר עד לבירור העניין וללא תאריך מוגדר (עמ' 67 ש' 26). תוך זמן לא רב, הגיעו לנאשמים, לדבריהם, שמועות כי המתלון מפר את החלטת המכובדים, וכי הוא חזר לכפר, ואף עובר בקרבת בית הנאשמים ומתגרה. הנאשם 1 העיד כי ביום האירוע, בעת שהיה בבית הוריו, נודע לו שהמתלון הגיע לביתו, וכי בעקבות ידיעה זו הוא נסע לבית המתלון (עמ' 68 ש' 12). הנאשם 1 אישר שהגיע ברכב הפורשה וכי היה לבדו, אם כי בהמשך הגיעו למקום גם הנאשם 2 וגיסם ראיד. לטענת הנאשם 1, המתלון יצא מהבית כשבידו מקל ארוך, ובו ניסה לתקוף את הנוכחים, תוך צעקות. לדברי הנאשם 1, אחיו הנאשם 2, והגיס ראיד, הוציאו את המקל מידי המתלון, ואולם המתלון עבר את הכביש, מצא שם משקוף, והחל לפרק ממנו מקל עץ חדש. בשלב זה הנאשם 1 העיד: "**אני תפסתי אותו מאחורה כי לא רציתי שהוא יתקוף אותנו**" עמ' 68 ש' 25. הנאשם 1 העיד כי אחרים, בהם רופא בשם וג'די, לקחו מהמתלון את המקל.

30. הנאשם 2 העיד כי ביום האירוע הוא היה בדרכו עם גיסו ראיד ושייח פאיז ספדי אל ביתו של שייח טאהר, שהנו המנהיג הרוחני בר הסמכא באזור, כדי לדבר על המתלון שמתגרה, וכדי למנוע בעיות. בהיותם נסיעה, קבלו הנוסעים עדכון על כך שהנאשם 1 פנה לבית המתלון כדי לדבר עם משפחתו (עמ' 82 ש' 1), ולכן החליטו הנאשם 2 וראיד, לשנות את יעדן, והגיעו אף הם לבית המתלון. גם הנאשם 2 מסר כי המתלון יצא כשמקל בידו, וכי הוא וראיד פרקו את המקל מידי המתלון. בהמשך, מסר גם הנאשם 2 שהמתלון שבר משקוף, ואולם אנשים במקום תפסו אותו.

31. כפי שהובא לעיל, שני הנאשמים אישרו למעשה כי הם אכן הגיעו לבית המתלון, כמהלך יזום, וכתגובה

לכך שידעו כי המתלון נמצא בביתו, בעוד שהם החזיקו בתפיסה שהדבר אסור. בשלב זה יובהר שוב, כי לא הוכח, אף לא הובא באופן מספק נתון שיש בו לשכנע כי אכן הייתה במועד הרלוונטי החלטה תקפה, אשר אסרה את נוכחותו של הנאשם בכפר. לטענת ההגנה, מי שעמד מאחורי החלטת וועדת המכובדים היה המנהיג הרוחני השייח' טאהר אבו סאלח. נסיון לגבות גרסה מהשייח' לא צלח, עקב עמדת השייח' שלא למסור עדות (ראה מזכר של החוקר ציטיאט ת/10). על אף הצהרות ההגנה כי השייח' טאהר יעיד מטעמה (עמ' 82 ש' 27, עמ' 72 ש' 12), השייח' לא העיד בסופו של דבר, והודע כי אינו יכול להגיע (עמ' 99 ש' 10). במקומו של השייח' טאהר, הובא לעדות שייח' קאסם ספדי, שהעיד כי הוא משוכנע שהמתלון הפר הוראת מכובדים, וכי הוא נכח בביתו בניגוד לאיסור (עמ' 95 ש' 16). לא שוכנעתי בעדותו של עד הגנה זה, אשר שמו שלא הוזכר כלל כבר סמך או כמנהיג בעל סמכות. היחידי שהוזכר, פעמים רבות, היה השייח' טאהר, שגרסתו לא נשמעה. מעבר לכך, **מעדותו של הנאשם 1 התברר שוועדת הסולחה הגיעה למסקנה שמות אביהם של הנאשמים היה תוצאה של צו הגורל והחלטת אלוהים** (עמ' 72 ש' 18). עניין זה מחליש במידת מה את הטענה שהמתלון היה מורחק בהחלטת וועדת הסולחה, ומטיל ספק על מהימנותו של השייח' ספדי. השייח' ספדי לא הציג כל תרחיש משכנע כיצד ההחלטה על ההרחקה, אם בכלל התקבלה, שמתקבלת שלא בכתב, הודעה למתלון. אני מקבלת את גרסת המתלון, לפיה הוא לא ידע על כל החלטה המונעת את שהותו בביתו ובכפר (כפי שהעיד בין היתר בעמ' 11 ש' 13), וקיים ספק ממשי אם החלטה כזו בכלל ניתנה.

32. באשר לנאשמים, אניח בהתאם לגרסתם ולטובתם, על אף הקביעה שלעיל, כי הם האמינו וסברו כי קיימת החלטה תקפה של מכובדים האוסרת את כניסת המתלון לכפר, וכי לכן האמינו, ביום האירוע, שהמתלון מפר החלטה זו ביועין. יתכן שוועדת הסולחה הרחיקה מהכפר את אמין, גיסו של המתלון, אשר לא היה עצור, ואילו לגבי המתלון, שהיה עצור שבועיים, לא ניתנו כל החלטות, על אף ששוחרר יחד עם זאת, בהחלט יתכן שהנאשמים סברו שגם על המתלון חלה חובת הרחקה מהכפר, בהתאם למה שחל על אמין או האני חלבי. בנסיבות אלה, אך ברור הוא כי הנאשמים כעסו כעס גדול על המתלון, וכי כעס זה הנו רקע, ואף מניע אפשרי, מדוע שהנאשמים יבקשו לפגוע במתלון, בכעסם עליו ובתסכולם. ואולם הנאשמים, בניגוד למסקנה זו, **שוללים כי כעסו**, ובגרסתם זו קיימת מלאכותיות בלתי אמינה, והרחקה עצמית.

33. הנאשם מס' 1 העיד כי לא היה כלל נסער כשהגיע לביתו של המתלון (עמ' 69 ש' 12, עמ' 71 ש' 4), ומסר כי רק היה "עצוב" (עמ' 71 ש' 20). הנאשם לא העיד באופן משכנע באשר למטרת נסיעתו לבית המתלון, בכך שמסר כי ביקש להגן על משפחתו שלו מפני המתלון שהנו אדם מסוכן ולכן עמד על הרחקתו. הנאשם 1 הדגיש כי הגיע רק כדי לדבר עם משפחתו של המתלון, ולהבטיח את הרחקתו, ולא כדי לפגוע בו בכל דרך. הנאשם 1 הכחיש שנכנס לחצר הבית, והעיד שחנה את הרכב ליד השער (עמ' 74 ש' 28), אם כי לא שלל ש"יתכן ומישהו חצה במטר - שניים". התרשמתי כי הנאשם 1 ממעיט מעוצמת האירוע ומתכחש, באופן בלתי משכנע, לכעס שחש, ולאלימות שהפגין. בניגוד לתיאור שמסר, אני מאמצת את עדותו של המתלון ואשתי כי הנאשם 1 נכנס ברכבו לתוך החצר של בית המתלון, וכי פנה באסרטיביות תקיפה לאשת המתלון.

34. הנאשם 2 העיד כאמור, שהוא הגיע לבית המתלון מיד אחרי ששמע שאחיו נסע לשם. כשנשאל מדוע בא, הכחיש שהגיע "להרביץ או לעשות בלגן", והעיד כי בא "למנוע בלגן" (עמ' 84 ש' 18) הנאשם 2 שלל את טענת אשת המתלון כי הוא קילל אותה בגסות או כי איים עליה (עמ' 87 ש' 19), וטען שכלל לא ראה אותה. הנאשם 2 אף הכחיש את הטענה שאחיו הנאשם 1 חבק את המתלון, וזאת בניגוד לגרסתו של הנאשם 1 שאישר שאחז במתלון (עמ' 85 ש' 27). מצאתי את גרסת הנאשם 2 כבלתי אמינה, וככזו המנוגדת לרושם שהותיר נאשם זה בבית המשפט, כאדם הנוטה להתלקח ולהתפרץ, כפי שאירע במהלך הליך זה במספר מקרים של התנהגות לא נאותה מצדו (עמ' 17 ש' 22, עמ' 22 ש' 16).
35. גרסת הנאשמים על כך שכל רצונם היה להגן על בני משפחתם מפני המתלון המסוכן לא הייתה אחידה, ובמקומות אחרים טענו כי היה צורך להגן דווקא על המתלון, על ידי הרחקתו, שמא יפגעו בו צעירים בני המשפחה.
36. טענת הנאשמים כי המתלון הוא שנופף במקל, וכי הם רק פרקו אותו מהמקל, לא נתמכת בעדים, אשר שמם הוזכר על ידי הנאשמים עצמם, ואשר הנאשמים היו מצופים להזמין לעדות, אילו היה בעדותם כדי לסייע להם. מדובר באדם בשם נזיה אבו סאלח, אשר הנאשם 2 טען שנכח במקום (עמ' 86 ש' 28), או הרופא וג'די, שהוזכר על ידי הנאשמים והמתלונים. היחיד שתומך בגרסת הנאשמים, הנו גיסם ראיד ספדי, שהעיד כי הוא והנאשמים יחדיו לא היו כעוסים, אלא רגועים (עמ' 90 ש' 11), ואולם אישר כי השלושה נכנסו לחצר ביתו של המתלון (עמ' 89 ש' 15) ואף סתר את גרסת הנאשמים, כששלל את הטענה שהמתלון לקח משקוף או קרש מעבר לכביש במטרה לתקוף. לא מצאתי בעדותו של ראיד חיזוק משמעותי לגרסת הנאשמים בשל הספקות שעולים מגרסה זו.
37. לא מדובר בענייננו בתמונה סימטרית של גרסאות מנוגדות, שכן מצד אחד את גרסת המתלון, שהנאשמים הגיעו לביתו, בנסיבות הנגועות בסממנים של הסגת גבול, ועל רקע טעון ביותר, ומנגד יש את גרסת הנאשמים, אשר מעשיהם נגועים מראש בסממני אלימות, מעצם הגעתם לבית המתלון באופן אגרסיבי, ובמצב נפיץ. עוד יש לזכור, כי אשת המתלון היא זו שגרמה לאחיה להזעיק משטרה, לאחר שהתרשם בטלפון כי אחותו וגיסו מצויים במצב סכנה אלים. רקע זה תורם לכך שמצאתי כי גרסת המתלונים עדיפה, וכי גרסה זו הוכחה בפני.
38. סיכומי ההגנה הפנו למחדלי חקירה בתיק זה. בין היתר צוין כי על אף שבמקום נכחו אנשים רבים, לא נחקרו עדים ניטרליים. לעניין זה הועד מטעם ההגנה החוקר יצחק אדרי, אשר העיד כי כשהגיעה המשטרה למקום, לא נכחו שם, בקרבת בית המתלון, אנשים ממשפחת הנאשמים או מהפלג שלהם, וכי גם לא נכחו אנשים רבים (עמ' 100-101). מצאתי כי מדובר בהסבר סביר, וכי בפועל המשטרה התקשתה להגיע לעדים שנכחו באירוע. החוקר אדרי לא זכר אמנם את האירוע, ואולם העיד מנסיונו על תופעת אי רצון לשתף פעולה, שמקשה על חקירת אירועים מסוג זה. עניין נוסף שהוזכר, הנו הימנעות המשטרה מחיפוש אחר מקל או מקלות, אשר שני הצדדים טענו שנעשה בהם שימוש. נטען כי אילו נמצא מקל, הרי שניתן היה למצות ממנו ממצא פורנזי. אין לשלול את הטענה כי החקירה לא

הייתה מקיפה, וטענה זו מצטרפת למחדל מחיקת הצילומים, שהוזכר לעיל, ואולם מחדלים אלה אין בהם כדי להשמיט את הקרקע מהמצע הראייתי, או לשנות את הקביעות שלעיל.

39. לסיכום, הגעתי למסקנה כי הנאשמים הגיעו לבית המתלון בכעס הרב, על כי המתלון הפר החלטה של מכובדים, אשר הנאשמים האמינו כי מחייבת אותו שלא להיכנס לכפר. מצאתי כי השניים, שהיו יחד עם גיסם ראיד, תקפו את המתלון כמתואר בכתב האישום. יחד עם זאת, לא התרשמתי מהתארגנות ומתכנון של שני הנאשמים, ולא ראיתי כי השניים הוציאו לפועל תכנית שנועדה מראש לפגוע במתלון. אני סבורה כי הנאשם 1 פעל באופן ספונטני, והגיע לבית המתלון, לאחר ששמע שהמתלון מצוי בבית, וכי האמין שהמתלון מפר הוראת מכובדים. בהמשך, וללא תיאום, הגיע למקום הנאשם 2 יחד עם הגיס ראיד, ומכאן, כשהתגלה המתלון יוצא ממחבואו, תקפו אותו שני הנאשמים יחדיו, כפי שתואר בכתב האישום, עד שאחרים הפרידו בינם לבין המתלון.

40. חבלותיו של המתלון, שהצריכו טיפול, "צווארון", וכן חופשה לשבוע ימים, והכוללות שטף דם, מהוות חבלה של ממש, אם כי לא מדובר בחבלות מהקשות.

אני מרשיעה לפיכך את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, במעמד הצדדים